

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2012 r.,
skargi Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji "WARTA"
Spółki Akcyjnej w Warszawie
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 lutego 2012 r., wydanego
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "WARTA"
Spółce Akcyjnej w Warszawie
o odszkodowanie z tytułu wypadków komunikacyjnych,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji "Warta" S.A. w Warszawie na rzecz M. S. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt.4 k.p.c. wymaganie konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż nie określono w niej postaci szkody, czasu powstania i związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. W ramach szkody skarżący wymienił też koszty procesu, jakimi został obciążony w zakwestionowanym w skardze wyroku, a które, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie stanowią szkody, w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet jeżeli zostały uiszczane przed wniesieniem skargi (porównaj między innymi postanowienia z dnia 27 lipca 2006 r. II BP 11/06, OSNP 2007/15-16/223, z dnia 28 listopada 2006 r. III CNP 46/06, z dnia 23 sierpnia 2007 r. I BP 24/07 i z dnia 26 czerwca 2008 r. I CNP 47/08, niepubl.).

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Również w tym przedmiocie wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy wskazując, że powyższy przepis nakłada na podmiot wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyvodu prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych

środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08 i z dnia 3 czerwca 2011 r. II CNP 14/11, niepubl.).

W rozpoznawanej skardze wskazano, że nie przysługuje skarga kasacyjna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia oraz niemożliwe jest wzruszenie zaskarżonego wyroku skargą o wznowienie postępowania, przy czym w tym zakresie skarżący ograniczył się jedynie do skrótowego wymienienia przepisów regulujących zastosowanie tego środka prawnego. Brak natomiast pogłębionej i wyczerpującej argumentacji uzasadniającej twierdzenie o niemożliwości wzruszenia zaskarżonego wyroku skargą o wznowienie postępowania. Skarżący nie przedstawił też żadnych twierdzeń ani argumentów co do możliwości skorzystania z innych środków prawnych takich jak pozbawienie lub ograniczenie wykonalności zaskarżonego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r. I CNP 50/08, niepubl.).

Z tych wszystkich względów należy stwierdzić, że rozpoznawana skarga nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.